

[Aksel Larsen.]

sationelt i, og de er heller ikke opfundet af os, de er Udtryk for, hvad det arbejdende Folk her i Landet ønsker. Nej, jeg siger det for at gøre opmærksom paa, at man tager fejl, hvis man tror, man kan karakterisere de hundrede Tusinder af Arbejdere her i Landet som Kommuniste, der kræver en saadan Politik gennemført. Uanset hvad Karakteristik man anvender, vil Presset vokse, og jeg haaber, det meget snart vil vokse sig saa stærkt, at man bliver nødt til at tage Hensyn til det og føre en Politik i den antydede Retning.

Det er usikre og urolige Forhold, hvorunder Lovgivningsarbejdet begyndes, det er rigtigt; hvis man vil have skabt sikrere Forhold, mere Ro, Selvtillid o. s. v., maa man tage fat paa de Opgaver, der har trængt sig paa nu i en Aarrække, og gennemføre en Politik, som kan samle det danske Folk til enig Handling, kan isolere det lille Faatal, der paastaar, de hører til det danske Folk, men i Virkeligheden er indstillet paa at slutte Overenskomst med det danske Folks Fjender — ligesom den Overenskomst, Henlein i Tjekkosllovakiet og Seyss-Inquart i Østrig sluttede med det tjekkiske og det østrigske Folk. Jeg opfordrer til, at man ikke mere taler om Samling, men at man overgaar til Praksis og skaber den gennem egnet politisk og økonomisk Handling.

Schmidt: Statsministeren har for nogle Dage siden i en klogt afvejet Tale opfordret dansk Presse og danske Politikere til at vise Objektivitet og Neutralitet i Omtalen af de storpolitiske Begivenheder, idet han udtrykkeligt henviste til, at det ikke altid var sket, især efter at de kritiske Dage var overstaaet. Det giver mig Anledning til nogle Bemærkninger om samme Emne.

Det er klart for enhver, at de europæiske Forhold i den senere Tid er kommet i en stærk Bevægelse, og det er maaske ikke underligt, at det hos mange vækker en vis Uhygge og Urofølelse; det er, som om alt er kommet til at flyde — hvem ved hvorhen. I saadanne Tider er der en frugtbar Mark for mange politiske Kombinationer, og aabenbart er disse Kombinationer i høj Grad bestemt af Sympatier og Antipatier; saaledes kunde end ikke Statsministeren skjule, hvor hans Sympati laa, da han i en af sine sidste Radiotaler ytrede sin Bekymring for, om der nu ogsaa vilde ske Tjekkerne Ret, medens han ikke sagde et Ord om, at nu var en tysk Folkegruppe, hvis Antal er omtrent lige saa stort

som Danmarks Indbyggertal, blevet løst fra en trist Skæbne.

Jeg ved jo godt, at Sympatier og Antipatier kan man ikke diskutere, jeg konstaterer blot, at Sympatien, ikke blot for Statsministerens Vedkommende, men for de fleste Danskes Vedkommende har ligget paa tjekkisk Side. Lad dette være som det vil, men jeg har vel uomtvistelig Ret, naar jeg paastaar, at det at lade sig lede af Sympati og Antipati er en af de største Hindringer for at se nøgternt paa Forholdene, som de virkelig er. Og det skulde ellers ikke være saa vanskeligt i dette Tilfælde.

Hvad der er sket, er jo dette, at en tysk Folkegruppe paa omtrent 3½ Millioner Mennesker i omtrent sluttet Beboelse er kommet til det Rige, som er deres Folks. Der er derved gjort Ende paa en Trængsel, som disse 3½ Millioner Mennesker har været udsat for gennem ca. 20 Aar, til sidst i den Grad, at 250 000 af dem, mest Kvinder og Børn, flygtede fra deres Hjem og blev anbragt i Flygtningelejre over hele det tyske Rige, helt op til Flensborg. Der er blevet grundigt rettet paa en fejl Konstruktion af en Stat, man lavede i Versailles. Man har omskabt en Stat for at frelse et Folk, ja, flere Folkeslag, thi ogsaa Magyarerne og en mindre Del af det polske Folk hørte til de undertrykte og er nu som Følge af de sidste Begivenheder blevet frelst eller vil formentlig blive det.

Man skulde synes, at disse Kendsgeringer er klare nok og maatte kunne ses af enhver, naar Pressen da opfyldte sin Opgave som objektiv Referent. Man har selvfølgelig ogsaa set det her i Danmark, og nogle har hilst det med en vis Lettelse, de fleste dog ikke.

Naar Statsministeren i den nævnte Radiotale ytrede Ønske om, at de nationale Indgreb nu ikke kom til at gaa ud over andre, altsaa nærmest Tjekkerne, er dette Ønske vel paa sin Plads, og det svarer ogsaa til det tyske Folks Ønske. Naar andre allerede beretter om Overgreb, maa det vel siges, at Forholdene endnu ikke er saa afklarede, at man kan dømme om det, og sikkert er det, at man fra tysk Side ikke har det Ønske at øve Gengæld.

Men der er sket mere end det nævnte, og saa stort det end er, det andet saa vel endnu lysere ud og blev af den offentlige Mening ogsaa virkelig hilst med Jubel. De to Statsmænd Hitler og Chamberlain gav hinanden Haanden og ytrede paa højtidelig Maade, at de ønskede, at deres Folk aldrig mere maatte føre Krig mod hinanden,